

Zaak C-7/21

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

8 januari 2021

Verwijzende rechter:

Bezirksgericht Bleiburg (Oostenrijk)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

6 november 2020

Verzoekster:

LKW WALTER Internationale Transportorganisation AG

Verweerders:

CB

DF

GH

Voorwerp van het hoofdeding

Sloveense regeling die erin voorziet dat het enige rechtsmiddel waarmee kan worden opgekomen tegen een tenuitvoerleggingsbeslissing die niet berust op een executoriale titel, een in het Sloveens gesteld gemotiveerd bezwaar is, dat binnen acht dagen moet worden ingediend – Niet-inachtneming van deze termijn door een in Oostenrijk gevestigde schuldenaar, waarvan het Oostenrijkse advocatenkantoor het in het Sloveens gestelde gemotiveerde bezwaar binnen twaalf dagen na betekening van de beslissing heeft ingediend – Aansprakelijkheid als advocaat – Verenigbaarheid van de regeling met het Unierecht

Voorwerp en rechtsgrondslag van de prejudiciële verwijzing

Uitlegging van het Unierecht krachtens artikel 267 VWEU

Prejudiciële vragen

- a) Moeten artikelen 36 en 39 van verordening (EU) nr. 1215/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2012 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken juncto artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de beginselen van doeltreffendheid en gelijkwaardigheid (beginsel van loyale samenwerking overeenkomstig artikel 4, lid 3, VEU) aldus worden uitgelegd dat zij in de weg staan aan een regeling van een lidstaat, die erin voorziet dat het enige rechtsmiddel waarmee kan worden opgekomen tegen een tenuitvoerleggingsbeslissing die een gerecht zonder voorafgaande tegensprekelijke procedure en zonder executoriale titel louter op basis van de beweringen van de executerende partij wijst, het bezwaar is, dat binnen acht dagen in de taal van deze lidstaat moet worden ingediend, ook wanneer de tenuitvoerleggingsbeslissing in een andere lidstaat wordt betekend in een taal die degene voor wie het stuk is bestemd niet begrijpt, waarbij het bezwaar reeds als tardief wordt afgewezen wanneer het binnen twaalf dagen is ingediend?
- b) Moet artikel 8 van verordening (EG) nr. 1393/2007 van het Europees Parlement en de Raad van 13 november 2007 inzake de betekening van stukken juncto de beginselen van doeltreffendheid en gelijkwaardigheid aldus worden uitgelegd dat deze bepaling in de weg staat aan een nationale maatregel volgens welke door het modelformulier in bijlage II, waarmee degene voor wie het stuk is bestemd in kennis wordt gesteld van zijn recht om de ontvangst van het stuk te weigeren, binnen de termijn van een week te betekenen, tegelijkertijd ook de termijn voor indiening van het vastgestelde rechtsmiddel tegen de op hetzelfde tijdstip betekende tenuitvoerleggingsbeslissing begint te lopen, waarvan de duur is bepaald op acht dagen?
- c) Moet artikel 18, eerste alinea, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie aldus worden uitgelegd dat het in de weg staat aan een regeling van een lidstaat, die als rechtsmiddel tegen een tenuitvoerleggingsbeslissing voorziet in het gemotiveerde bezwaar, dat binnen acht dagen moet worden ingediend, en die erin voorziet dat deze termijn ook geldt wanneer degene voor wie de tenuitvoerleggingsbeslissing is bestemd, in een andere lidstaat is gevestigd en deze beslissing noch is gesteld in de officiële taal van de lidstaat waar zij wordt betekend, noch in een taal die degene voor wie zij is bestemd, begrijpt?

Aangevoerde Unierechtelijke bepalingen

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”), artikel 47

Artikel 4, lid 3, VEU, artikel 18, eerste alinea, VWEU

Verordening (EU) nr. 1215/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2012 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken (hierna: „verordening 1215/2012”), artikelen 36 en 39

Verordening (EG) nr. 1393/2007 van het Europees Parlement en de Raad van 13 november 2007 inzake de betekening en de kennisgeving in de lidstaten van gerechtelijke en buitengerechtelijke stukken in burgerlijke of in handelszaken („de betekening en de kennisgeving van stukken”), en tot intrekking van verordening (EG) nr. 1348/2000 van de Raad (hierna: „verordening 1393/2007”), artikel 8

Aangevoerde nationale bepalingen

Zakon o izvršbi in zavarovanju (ZIZ) (Sloveense wet inzake de tenuitvoerlegging en bewarende maatregelen), artikelen 9, 53, 58, 61

Korte uiteenzetting van de feiten en van de procedure

- 1 Verzoekster, Lkw Walter internationale Transportorganisation AG, is een in het Oostenrijkse handelsregister ingeschreven vennootschap die actief is in het internationale goederenverkeer.
- 2 Verzoekster werd op 30 oktober 2019 door het Bezirksgericht (rechter in eerste aanleg) Ljubljana, Slovenië, per post in kennis gesteld van een in het Sloveens gestelde beslissing tot tenuitvoerlegging van een vordering ten belope van 17 610,00 EUR, plus rente en kosten, waarmee de onderneming Transport Gaj d.o.o. beslag legde op vorderingen van verzoekster tegen talrijke Sloveense ondernemingen. Het stuk is pas op 4 november 2019 ingekomen bij de juridische afdeling van de verzoekende vennootschap, aangezien 1 november in Oostenrijk een feestdag is, waarop een weekend volgde. Nog dezelfde dag verzocht de juridische afdeling het advocatenkantoor, dat de onderneming vertegenwoordigde in een geding in Slovenië, in een e-mail, waarbij de tenuitvoerleggingsbeslissing was gevoegd, het document te bestuderen. Nadat de thans verwerende advocaten hadden verklaard dat binnen acht dagen na betekening gemotiveerd bezwaar moest worden aangetekend, verzocht verzoekster verweerders namens haar bezwaar aan te tekenen, waarop het bezwaar op 11 november 2019 werd ingediend. De tenuitvoerleggingsbeslissing was overigens niet gebaseerd op een onherroepelijke en uitvoerbare executoriale titel, maar berustte louter op facturen. Artikel 9, lid 3, artikel 53, lid 2, en artikel 61, lid 2, van de Zakon o izvršbi in zavarovanju (ZIZ) (wet inzake de tenuitvoerlegging en bewarende maatregelen) bepalen ten aanzien van tenuitvoerleggingen op basis van een bewijskrachtig document dat tegen een tenuitvoerleggingsbeslissing waarbij de vordering wordt toegewezen, binnen acht dagen na betekening van deze beslissing bezwaar moet

worden aangetekend, waarin de daaraan ten grondslag liggende feiten moeten worden aangevoerd en de desbetreffende bewijzen moeten worden overgelegd.

- 3 Nadat verzoekster de gevraagde gerechtskosten tijdig had betaald, heeft het Bezirksgericht Ljubljana op 10 december 2019 het bezwaar als tardief afgewezen, omdat het meer dan acht dagen na de betekening van de tenuitvoerleggingsbeslissing aan verzoekster was ingediend.
- 4 Verweerders hebben namens verzoekster hoger beroep tegen de afwijzingsbeslissing ingesteld wegens ongrondwettigheid en strijdigheid met het Unierecht, dat echter door de appelrechter Maribor is verworpen. Daardoor is de tenuitvoerleggingsbeslissing onherroepelijk en uitvoerbaar geworden en heeft verzoekster de vordering volledig betaald.
- 5 Thans vordert verzoekster in haar verzoekschrift bij het Bezirksgericht Bleiburg 22 168,09 EUR, plus rente en kosten, van verweerders op grond van hun aansprakelijkheid als advocaat, omdat zij de termijn niet in acht hebben genomen. Tegen het op 10 juli 2020 uitgevaardigde betalingsbevel hebben verweerders bezwaar aangetekend. In deze procedure wordt verzocht om een prejudiciële beslissing.

Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdgeding en korte uiteenzetting van de motivering van de prejudiciële verwijzing

- 6 Verweerders voeren aan dat de termijn van acht dagen voor het indienen van een gemotiveerd bezwaar niet strookt met het Unierecht. Indien de Sloveense gerechten het Unierecht juist hadden toegepast, zou het bezwaar tijdig zijn ingediend en zou verzoekster geen schade hebben geleden. Bovendien was de betekening niet naar behoren uitgevoerd, daar de informatie voor degene voor wie het stuk was bestemd, over zijn in artikel 8 van verordening 1393/2007 geformuleerde recht om de ontvangst van het stuk te weigeren (modelformulier II), die in het Duits bij de brief was gevoegd, zich bevond tussen de overige twaalf bladzijden van de Sloveense tenuitvoerleggingsbeslissing en dientengevolge niet is opgemerkt door verzoekster. Voorts kan de beslissing niet worden uitgevoerd buiten Slovenië, omdat zij niet voldoet aan de grondvoorwaarden voor uitvoerbaarheid overeenkomstig artikelen 36 en 39 van verordening 1215/[20]12. Het feit dat de beslissing kan worden uitgevoerd op het grondgebied van de Republiek Slovenië, heeft volgens verzoekster tot gevolg dat zij wordt gediscrimineerd op grond van haar vestiging of nationaliteit in de zin van artikel 18, eerste alinea, VWEU.
- 7 **Met betrekking tot de eerste vraag** zet de verwijzende rechter uiteen dat de korte bezwaartermijn in het licht van het doeltreffendheidsbeginsel mogelijkermijns niet strookt met de artikelen 36 en 39 van verordening 1215/2012 juncto artikel 47 van het Handvest, en verwijst hij naar het arrest van het Hof van Justitie van 13 september 2018 (Profi Credit Polska S. A., C-176/17, EU:C:2018:711), waarin het Hof reeds heeft vastgesteld dat een nationale procedureregule die voorziet in

een termijn van twee weken, afbreuk doet aan het recht op een doeltreffende voorziening in rechte. Anders dan in die zaak gaat het in casu weliswaar noch om een consumentenovereenkomst, noch om een wisselbrief, maar dat neemt niet weg dat de belangrijkste bevindingen in het genoemde arrest, in het bijzonder die welke zijn geformuleerd in de punten 64 tot en met 67, ook in het onderhavige geval moeten worden toegepast, omdat in de onderhavige zaak ook een gemotiveerd bezwaar binnen de termijn moet worden ingediend en de kosten tijdig moeten worden betaald. In de Sloveense rechtsleer wordt eveneens het standpunt ingenomen dat de korte bezwaartermijn afbreuk doet aan of schending oplevert van de rechten van verweerder overeenkomstig artikel 6 EVRM of artikel 47 van het Handvest, met name wanneer deze in een andere lidstaat woont. Hij moet nog sneller reageren dan een in Slovenië gevestigde schuldenaar, aangezien hij de beslissing, de als bewijs overgelegde documenten en het bezwaar moet laten vertalen, hetgeen tijdrovend is. De beslissing kan op grond van de artikelen 36 en 39 van verordening 1215/2012 ook in Oostenrijk worden erkend en ten uitvoer gelegd, zonder dat de Oostenrijkse gerechten haar inhoudelijk mogen toetsen.

- 8 **Met betrekking tot de tweede vraag** verklaart de verwijzende rechter dat hij zich afvraagt hoe het verloop van de termijn juist moet worden uitgelegd in het licht van het recht om de ontvangst te weigeren overeenkomstig artikel 8 van verordening 1393/2007, volgens hetwelk degene voor wie het stuk is bestemd, door middel van het in bijlage II opgenomen modelformulier in kennis wordt gesteld van het feit dat hij kan weigeren het stuk waarvan betekening of kennisgeving moet worden verricht, in ontvangst te nemen op het ogenblik van de betekening of kennisgeving ofwel door het stuk binnen een week naar de ontvangende instantie terug te zenden, wanneer hij de taal waarin het stuk is gesteld niet begrijpt. Terwijl het Sloveense gerecht kennelijk ervan is uitgegaan dat de termijn van een week voor zowel de terugzending en de weigering van ontvangst als de indiening van bezwaar tegen de beslissing op hetzelfde tijdstip begint te lopen, vat de verwijzende rechter artikel 8 aldus op dat de termijn om eventueel bezwaar in te dienen pas begint te lopen na afloop van de termijn van een week voor de uitoefening van het recht om de ontvangst te weigeren. In het tegenovergestelde geval zou een schuldenaar die de taal niet begrijpt waarin het gerechtelijk stuk is gesteld – hetgeen vaker het geval zal zijn voor een in een andere lidstaat gevestigde schuldenaar dan voor een schuldenaar die de taal begrijpt waarin de tenuitvoerleggingsbeslissing is gesteld –, namelijk slechter af zijn en door de vereiste vertaling kostbare tijd verliezen. Het Hof heeft reeds geoordeeld dat verordening 1393/2007 aldus moet worden uitgelegd dat daarbij wordt gezorgd voor een juist evenwicht tussen de belangen van de verzoeker en die van de verweerder waarvoor het stuk is bestemd, door het streven naar een doelmatige en snelle verzending van processtukken te verzoenen met het vereiste te waarborgen dat de rechten van verdediging van degene voor wie die stukken zijn bestemd, op passende wijze worden beschermd (zie arrest van 16 september 2015, Alpha Bank Cyprus Ltd, C-519/13, EU:C:2015:603, punt 33). De verwijzende rechter is van oordeel dat wanneer beide termijnen op hetzelfde tijdstip beginnen te lopen, de rechten van verdediging van degene waarvoor het

stuk is bestemd in geen geval op passende wijze worden beschermd en afbreuk wordt gedaan aan diens rechten om gebruik te maken van zijn beoordelingsmarge bij de beantwoording van de vraag of hij de ontvangst zou weigeren dan wel een rechtsmiddel zou instellen. Door het stuk terug te zenden, zou de procedure meerdere weken of zelfs maanden vertraging oplopen, aangezien het Sloveense gerecht de schuldeiser eerst zou moeten gelasten vertalingen van de beslissing tot inwilliging van de tenuitvoerlegging over te leggen en pas daarna opnieuw tot betekening in een andere lidstaat zou mogen overgaan. Wanneer degene voor wie het stuk is bestemd de zaak echter snel afgehandeld wil zien, dan moet hij ondanks zijn ontbrekende taalkennis de mogelijkheid hebben om het in een vreemde taal gestelde stuk zonder vertaling te aanvaarden en zelf te zorgen voor een vertaling, in plaats van gebruik te maken van zijn recht om de ontvangst te weigeren. Volgens de verwijzende rechter moet artikel 8 van verordening 1393/2007, wegens de noodzaak om het recht op een doeltreffende voorziening in rechte in de zin van artikel 47 van het Handvest te waarborgen, aldus worden uitgelegd dat degene voor wie het stuk is bestemd, binnen een week vóór de aanvang van de termijn voor indiening van het bezwaar gebruik kan maken van zijn beoordelingsmarge. Het staat de lidstaten vrij om passende termijnen voor de uitoefening van het recht op een doeltreffende voorziening in rechte vast te leggen, waarbij zij evenwel de beginselen van gelijkwaardigheid en doeltreffendheid in acht moeten nemen. Deze termijn moet, om het doeltreffendheidsbeginsel te eerbiedigen, echter materieel volstaan om een daadwerkelijk rechtsmiddel voor te bereiden en in te stellen (zie arresten van 28 juli 2011, Samba Diouf, C-69/10, EU:C:2011:524, punt 66; 26 september 2013, Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, punt 80, en 9 september 2020, JP, C-651/19, EU:C:2020:681, punt 57). In het licht van de rechtspraak van het Hof met betrekking tot het doeltreffendheidsbeginsel lijkt derhalve de termijn van respectievelijk een week en acht dagen, binnen welke tegelijkertijd moet worden beslist of men een in een vreemde taal gesteld stuk niet in ontvangst neemt dan wel dat stuk vertaalt en een gemotiveerd bezwaarschrift opstelt, te kort om een doeltreffend rechtsmiddel voor te bereiden en in te stellen.

- 9 **Met betrekking tot de derde vraag** preciseert de verwijzende rechter dat hij betwijfelt of artikel 18 VWEU in de weg staat aan de Sloveense regeling betreffende de termijn van acht dagen om bezwaar aan te tekenen tegen een tenuitvoerleggingsbeslissing, wanneer een in een andere lidstaat gevestigde schuldenaar in kennis wordt gesteld van deze beslissing. Artikel 18 VWEU verbiedt elke discriminatie op grond van nationaliteit. De onderdanen van een lidstaat die voorziet in een termijn van slechts acht dagen om bezwaar te maken tegen tenuitvoerleggingsbeslissingen, zijn gewoonlijk vertrouwd met deze korte termijnen en beheersen daarenboven de taal waarin de tenuitvoerleggingsbeslissing is gesteld. Partijen die in een andere lidstaat zijn gevestigd, hoeven geen rekening te houden met een dermate korte termijn, vooral niet wanneer in hun eigen lidstaat beduidend langere termijnen van toepassing zijn (in Oostenrijk bedraagt de termijn voor indiening van bezwaar tegen een betalingsbevel vier weken) en ook voor bezwaar tegen een Europees betalingsbevel een termijn van dertig dagen geldt. Voorts moet een schuldenaar in

een andere lidstaat in de eerste plaats de tenuitvoerleggingsbeslissing laten vertalen om de inhoud ervan te begrijpen en te beslissen of hij tegen die beslissing zal opkomen, hetgeen doorgaans enige tijd vergt en de toch al korte bezwaartermijn nog verder verkort. Bovendien biedt de regeling schuldeisers de mogelijkheid om jegens schuldenaren die in een andere lidstaat zijn gevestigd, de Sloveense procedure inzake tenuitvoerleggingsbeslissingen in plaats van de procedure tot afgifte van een Europees betalingsbevel te volgen, omdat de schuldeiser dan kan verwachten dat de schuldenaar een dermate korte termijn niet in acht neemt.

Bezirksgericht Bleiburg

Bleiburg, 6 november 2020

WERKDOCUMENT